

Змей безъ сърце.

(приказка)

Това било много отдавна, въ врѣмето на единъ царь, който ималъ седемъ сина. Щомъ пораснали синоветъ, царьтъ ги пратилъ да обикалятъ свѣта, да се запознаятъ съ чужди земи и да се прославятъ съ юначество. Само най-малкиятъ синъ трѣбало да остане при баща си.

И така шестимата синове напустили отечеството си и слѣдъ много приключения и бѣди стигнали до единъ царски дворець, който твърдѣ много имъ се харесалъ. Тѣ се спогодили, че ще влѣзатъ въ царската войска на служба. Царьтъ на драго сърце се съгласилъ на това и тъй станало, че тѣ прѣстояли тука много години. Най-сетнѣ си помислили, че е вече врѣме да се върнатъ въ родната си земя. Като се връщали, изъ пѣтя видѣли една много дълга и стрѣмна скала, на която се издига грамаденъ замъкъ. Тоя замъкъ билъ на единъ змей, който билъ вълшебникъ и умѣлъ да прѣобръща въ камъкъ всѣки, който се доближи до замъка. Догдѣто братята да узнаятъ това и да не се доближаватъ до мѣстото на неговата сила, прѣобърнали се въ каменни стълбове.

Между това стариятъ баща затѣженъ чакалъ синоветъ си да се върнатъ въ отечеството си. А когато разбралъ, че напусто чака, изпратилъ най-малкия си синъ, да ги дири. Царскиятъ синъ бърже се качилъ на конь и се впусналъ на пѣтъ. И, когато се намѣрилъ вече много далече отъ бащиния си дворець, той видѣлъ прѣдъ себе си едно гарванче, което отъ безсилие и слабостъ не можало да мръдне. „Дай ми нѣщо да си хапна“, молѣлъ гарванътъ. „И когато ти стане нужда, азъ ще ти помогна“. — Царскиятъ синъ извадилъ отъ чантата си кжче хлѣбъ и го далъ на гарвана. Щомъ гарванътъ изялъ хлѣба, веднага хвъркналъ.

Подиръ нѣколко врѣме царскиятъ синъ стигналъ до една рѣка. На брѣга се намирала една много голѣма риба, която се мжчила да стигне до водата. „Помогни ми да ида въ рѣката“, молѣла тя пѣтника. „И азъ ще ти помогна, когато ти стане нужда“. Царскиятъ синъ довлѣкълъ рибата до рѣката и продължилъ пѣтя си. Но неочаквано срѣцналъ вълкъ, който се гърчалъ и виѣлъ отъ гледъ. „Дай ми коня си, за да се нахраня!“ извикалъ вълкътъ на конника. „Отъ хилядо години не съмъ ялъ“. — „Вземи го!“ отговорилъ царскиятъ синъ и вълкътъ тозъчасъ се хвърлилъ върху коня и го изялъ.

Сега царскиятъ синъ стоялъ и мислѣлъ, какъ да продължи пѣтя си. Тогава вълкътъ му казалъ: „Качи се на мене и ще те